

**SPECIALE
EDITIE**

Concordiaan

NIEUWSBRIEF VAN EN DOOR LEDEN VAN CONCORDIA EN CLUB VAN 100

Uniek

Deze “Concordiaan special” is in vele gevallen uniek en daarom vragen we aan de dankbare lezer om hier extra aandacht aan te schenken.

Uniek ook, omdat het de eerste speciale uitgave is waarin enkel interessante verslagen en een bijzondere event met muzikanten belicht worden.

Hierbij wordt extra ruimte gecreëerd voor uitgebreide stukken met meerdere foto's, die in deze “Concordiaan special” gepubliceerd kunnen worden.

Zeker een woord van dank aan de verslaggever/fotograaf de heer F. Hoorn.

De redactie

Zaterdag 1 oktober 2022: Groepsrepetities

In aanloop naar het onderling dorpenconcours werden er zaterdag 3 groepsrepetities verzorgd door onze dirigent Martijn.

Als eerste die middag was zijn favoriete groep, de slagwerkers. Martijn is tenslotte zelf ook slagwerker.

Ik ben er zelf niet de hele tijd bij geweest, maar ik heb gehoord dat er ook is gewerkt aan slagtechniek: hoe krijg je verschillende geluiden uit het slagwerk. Als je de stok te strak in de hand hebt krijg je een korte doffe klank, maar het mag ook weer niet te slap. Je mag de stok – bij wijze van spreke – laten vallen op het slagwerk, maar zodra de stok het vel/de marimba, etc. raakt moet je weer controle nemen over de stok. En inderdaad, het scheelt ook of je op de rand van de trommel / gong slaat of in het midden.

De repetitie werd afgesloten met een heel ander soort techniek: hoe vervang je bijvoorbeeld het vel van de trommel. Er sneuvelde een vel van de kleine trom en dat moest vervangen worden. Met ‘speciaal’ gereedschap werd de ring van de trommel gehaald, het vel verwijderd, een nieuw vel er op gelegd en tenslotte de ring terug plaatsen en vastzetten. Maar dat bleek toch niet zo makkelijk als iedereen misschien wel zou

denken. De spanning waarmee het vel wordt ‘gespannen’ is ook essentieel voor de klank. Te los geeft een doffe klank, maar te strak geeft het risico op een scheur in het vel. Heel interessant om te zien, ook voor de niet-slagwerkers die intussen binnen druppelden.

Even een korte pauze voor Martijn waarin het slagwerk terug in de kast verdween en het houtwerk zich opstelde voor hun deel van de groepsrepetitie.

Ik zat erbij en luisterde ernaar en dat bleek nou net ook het belangrijkste les-onderdeel te zijn. Naar elkaar te luisteren tijdens het spelen. Is mijn partij hier melodie of is mijn partij begeleiding of tegenmelodie. Als ik geen melodie heb, kan ik die dan toch horen of speel ik nu te hard? Vooral goed luisteren bleek een heel belangrijke boodschap.

Dat geldt natuurlijk ook als Martijn afzwaait om iets uit te leggen of toe te lichten, dan is het handig dat iedereen luistert en er niet tussendoor zit te kletsen of toeteren. Dat is niet hoe Martijn het zei, maar dat is voor iedereen wel handig, zeker als je zelf degene bent die een vraag stelt. Deze alinea is wat ik (Albert/F Hoorn) te vaak denk tijdens de repetities op donderdagavond.

Als niet-houtblazer moet ik toegeven dat het best aangenaam klonk, maar natuurlijk miste ik het mooiste instrument van de harmonie. Een keer raden...

Nadat het hout klaar was met hun repetitie gingen sommigen naar huis, maar er gingen er ook alvast naar het nazit-adres om alles voor te bereiden.

Intussen was er ook al behoorlijk wat koper binnen komen lopen en na de wissel mochten wij ons beste beentje voor zetten. En net als het hout begonnen we met het derde en vierde deel van Versailles en daarna St. Florian Chorall. Ook hier lag de nadruk op luisteren en het was vaak verrassend stil.

Ik denk dat we best mogen spreken van een zeer aangename

middag waar sommigen tegenop zagen, maar achteraf moesten ze toegeven dat het heel leerzaam was.

Martijn bedankt voor deze constructieve middag, ik denk dat we weer een stap dichterbij zijn bij een mooi resultaat tijdens het dorpenconcours.

Als schrijver heb ik ooit van een wijs man gehoord dat je een verhaal niet te lang moet maken, ± 600 woorden. Daar ben ik nu dus sluit ik af

Zaterdag 1 oktober 2022: De nazit

Om verder te gaan met de goed georkestreerde nazit (mede georganiseerd door Lucas) in villa Berkenhof.

Terwijl het koper nog zat te repeteren werd er al hard gewerkt in de keuken aan het 4-gangenmenu van vanavond en dat mocht er zeker zijn, want voor slechts 7 euro 50 kregen we nogal wat voorgeschoteld:

Bij aankomst was er het eerste uurtje een gezellige borrel met kleine snacks/hapjes: gehaktballetje; flamkuchen; toastje zalm etc. Er was volop, maar iedereen was bang om met honger naar

huis te gaan dus bleef er niks over.

Om een uur of 7 was het tijd voor een heerlijk kopje soep die Els had laten maken met groenten uit eigen moestuin. Uitje, teentje knoflook, een paar courgettes, een paar kilo tomaatjes, prei, een klein pepertje en wat kruiden en uiteraard zaten er wat balletjes in. Ik geloof dat iemand de hoofdprijs had met tien balletjes in haar bordje soep.

Als hoofdgerecht was er een heerlijke wrap met aardappel- en groentesalade. Allemaal even lekker en het was dan ook best wel stil toen iedereen zijn of haar buikje rond at.

Om het eten even te laten zakken was er even tijd om wat bij te buurten. De meesten deden dat aan tafel, maar ook in de keuken was het gezellig tijdens de afwas (met warm water – inside joke).

Intussen werd er ook water opgezet voor een bakje thee en het koffie-apparaat stond ook al te pruttelen.

De cake werd aangesneden en toen was het tijd voor het

afsluitende toetje.

De planning was eigenlijk tot een uur of acht/half negen. Maar ineens was het al half tien. Iedereen hielp even mee om de tafels af te ruimen, te stofzuigen, af te wassen en alles terug op zijn plaats te zetten.

Ieder ging moe, maar tevreden naar huis met een goed gevuld buikje, want degene die dorst of honger hebben geleden hebben dat toch vooral aan zichzelf te danken.

Bij deze nog een dankje aan Lucas voor de organisatie, aan gastvrouw Jose Soribay voor de gastvrijheid en aan iedereen die van deze dag weer een geslaagd evenement heeft gemaakt. Ik denk dat we mogen spreken van een zeer geslaagde middag en avond. Deze dag was weer het zoveelste voorbeeld van de familie die Concordia is.

Groetjes, F Hoorn

Mooi visitekaartje afgegeven Nassaudag op de KMA/NLDA

Na een onderbreking van 2 jaar was het publiek weer uitgenodigd om een bezoekje te brengen aan de Nederlandse Defensie Academie (NLDA), beter bekend als de KMA van Breda.

Er is dan van alles te zien op de NLDA, er worden rondleidingen gegeven, je kunt het museum bezoeken, maar ook een bezoekje brengen aan de privé-vertrekken van de commandant: het Blokhuis.

Deze zeer fraai ingerichte ruimtes zijn normaal gesloten voor publiek, maar deze dag mocht iedereen een groot deel van het Blokhuis bezoeken, zoals bijvoorbeeld de ontvangstruimte, verdeeld in eetgedeelte en zitgedeelte. Die waren dan wel afgezet met groot rood lint, maar je kon toch een blik achter de schermen nemen.

In het zitgedeelte was live muziek door duo Sprank (Friedy op melodisch slagwerk en Hilde op dwarsfluit) en Concordante

(Charmian op hobo, Claudia op dwarsfluit, Els op klarinet, Jolanda op hoorn en Marion op fagot). Bijna alle muzikanten zijn lid van ons Concordia en hebben de hele dag (om beurten) muziek gemaakt. Zij hebben daarmee een heel mooi visitekaartje afgegeven op de NLDA met al haar bezoekers. Vanaf deze plek dan ook een groot compliment aan deze dames... mooi gespeeld!

Groetjes, F Hoorn

3 Generaties muzikanten

Hilde Severens - fluitist - kreeg de muzikale genen van haar vader en gaf ze door aan haar 2 zonen

Als 8-jarig meisje ging Hilde met haar vader naar een leerlingvoordracht van de muziekschool. Van vader mocht ze zelf een instrument uitkiezen. De dwarsfluit was liefde op het eerste gezicht en de liefde is tot op de dag van vandaag nooit meer overgegaan. Mocht haar huis ooit in brand vliegen dan zou ze zeker haar dwarsfluit uit de vlammen proberen te redden. Dat is toch ware liefde?

Vijf jaar zat Hilde op muziekschool voor notenleer (deze hield in theorie, zingen van de noten en muzikaal dictee), maar het leukste was toch de fluitles zelf. Daarnaast volgde ze ook kamermuziek, muziekgeschiedenis en het spelen in het dwarsfluitensemble. In die jaren haalde ze de hoogste graad aan de muziekacademie van Edegem in België. Omdat haar vader professioneel trombonist was in de toenmalige opera van Antwerpen en daarnaast ook nog leraar koperen blaasinstrumenten moest hij zijn uren maken als leraar, vandaar dat Hilde ook nog enkele jaren trompet gespeeld heeft, maar haar liefde voor de dwarsfluit bleef bestaan.

Als meisje van 10 ging Hilde samen met haar zus naar de harmonie in Edegem, zij waren de eerste meisjes. Destijds waren harmonieën vooral een (oudere) mannenwereld. Naast de muziekstandaard stond bij de meeste mannen aan de ene kant een pint en aan de andere kant een asbak. Tijdens de rondgang met de kermis in het dorp ging de harmonie van café naar café. Iedereen kent wel de uitdrukking 'zonder drank, geen klank', op het eind van de rondgang was het dus een 'zat harmonieke'. Hilde bleef nuchter en had op het eind van de rondwandeling een zak vol met repen chocolade.

Voor sommige ouders was het imago van de harmonie een drempel om hun kinderen naar de harmonie te sturen. Gelukkig zijn we in de eenentwintigste eeuw van dat zatte imago af. Hilde's zus had gekozen voor de klarinet en is na haar conservatoriumopleiding les gaan geven aan het Lemmens-instituut (conservatorium) in Leuven en haar broer werd trombonist in de Muntshouwborg te Brussel. Hilde had dan misschien niet zo veel talent, maar ze geniet nog steeds van haar muzikale hobby en dat is toch onbetaalbaar, of niet soms? Naast Edegem was Hilde ook lid van de Scheldezones in Hoboken (in de buurt van Antwerpen). Met het opleidings-/jeugdorkest nam ze deel aan de internationale muziekwedstrijd te Neerpelt.

Toen Hilde in 1976 naar Breda verhuisde voor haar werk stopte ze bij de harmonie in Edegem. Door de week bleef ze in Breda en in het weekend was ze thuis, dus zocht ze toen een harmonie op een avond dat ze nog in Breda was dat werd harmonie Concordia. Ze bleef er lid tot haar oudste zoon geboren is. Enkele jaren later kwam ze een Concordiaanse trompettist tegen, die vertelde dat de harmonie op concours ging en geen enkele dwarsfluit had en vroeg of ze bereid was mee te spelen. Toen is ze toch maar weer gebleven en dat is nu zo'n 30 jaar geleden. Haar 25-jarig jubileum bij Concordia heeft ze al achter de rug.

Hilde Van Zaane met haar zonen Wouter en Tim

We hadden het over Hilde's kinderen. Haar twee zonen zijn ook lid geweest van harmonie Concordia. Wouter eerst bij de trompetten en later bij de dwarsfluiten, Tim speelde euphonium. Als ze naar de harmonie kwam had ze steeds twee lijfwachten. Met zo'n lange staat van dienst heeft Hilde al veel dirigenten meegemaakt bij Concordia: Willem Goosen, Piet Creusen, Peter De Wildt, Gerard Smits, Geert Schrijvers, Olav Baeke, Dick Hesselink en nu Martijn.

Naast de harmonie heeft Hilde tegenwoordig privélessen dwarsfluit en speelt ze samen met Friedy van den Akker in Duo Sprank (vibrafoon en fluit). Ook doet ze mee aan de vakantieweken/dagen van FLUTONIA. Allemaal fluitspelers.

Hilde bedankt voor jouw tijd voor dit interview in de leden-serie in onze Concordiaan. Je had je 'huiswerk' goed gemaakt en mooie foto's verzameld.

Groetjes, F Hoorn